

Évközi 3. Vasárnap B



*Taníts és vezess igazságod szerint,
mert te vagy üdvözítő Istenem! (Zsolt 24,5)*

Olvasmány

Jónás 3,1-5.10

Történt pedig, hogy az Úr másodszor is szólt Jónáshoz: "Kelj fel, menj el Ninivébe, a nagy városba, és hirdesd azt, amit majd mondok neked!" Jónás fölkel, és elment Ninivébe az Úr parancsa szerint. Ninive nagy város volt, három napba telt, míg az ember végigment rajta. Jónás bement a városba, megtett egy napi utat, és hirdetni kezdte: "Még negyven nap, és Ninive elpusztul!" Ninive lakói hittek az Istennek. Böjtöt hirdettek, nagyok és kicsinyek egyaránt zsákruhát öltöttek. Amikor Isten látta, hogy letérnek gonosz útjukról, megkímélte őket a büntetéstől, amellyel fenyegette őket.

Szentlecke

1 Korintusiakhoz 7,29-31

Azt mondom, testvérek: Az idő rövid!
Ezért, akinek van felesége, éljen úgy, mintha nem volna, aki sír, mintha nem sírna, aki örül, mintha nem örülne, aki vásárol, mintha meg sem tartaná, s aki felhasználja a világ dolgait, mintha nem élne velük, mert ez a világ elmúlik.

Evangélium

Márk 1,14-20

Miután Jánost elfogták, Jézus Galileába ment, és hirdette az Isten evangéliumát: "Betelt az idő, közel van az Isten országa. Térjete meg, és higgyetek az evangéliumban."
Amikor a Galileai-tó partján járt, látta, hogy Simon és testvére, András, akik halászok voltak, éppen hálót vetnek a tengerbe. Jézus megszólította őket: "Jöjjetek velem és én emberek halászává teszek titeket." Azok rögtön otthagyták a hálójukat, és nyomába szegődtek.

Mikor kissé továbbment, meglátta Jakabot, Zebedeus fiát, és testvérét, Jánost, amint a hálókat javították a bárkában. Őket is mindjárt meghívta. Erre otthagyták apjukat, Zebedeust a napszámosokkal együtt, és követték őt.

Elmélkedés

A mai szentírási rész elején, Jézus nyilvános működésének kezdetén áll "Isten evangéliuma" – Isten nekünk küldött jó híre. Talán magától értetődőnek tűnik, hogy a kereszténység kezdetén egy "jó hír" áll. És mégis ... ha őszinték akarunk lenni magunkhoz, el kell ismernünk, hogy a mi jó hírünk, a hitünk, ma gyakran inkább csak egy állvány, ami meg van rakva többé-kevésbé kötelező erkölcsi és dogmatikai tanokkal. Néha úgy látszik, mintha néhány kivételes személy közvetlenül Istentől kapta volna ezeket az útmutatásokat és hibátlanul adta tovább az Egyháznak. Sartre volt az egyik, aki sokak érzését világosan megfogalmazta: ő, aki hagyományos keresztény környezetben nőtt fel, úgy érezte, hogy a katekizmusban tanított hitigazságok olyan értékek, amelyek mindenkié, de éppen ezért nincs senki számára valódi jelentőségük. Alig akad valaki, akit szíven üt. A hit és vallás ilyen megfogalmazásában a "jó hírből" valóban nem sokat lehet megérezni.

Egyet mindig újra az emlékezetünkbe kell idéznünk: a kereszténység kezdetén nem volt sem égi kinyilatkoztatás valamilyen isteni igazságról, sem Egyház, aki ezt hibátlanul az egyénbe táplálja. Egy egészen konkrét eseménnyel (Isten megtestesülésével) és egy egészen konkrét személlyel (Jézus Krisztussal) kezdődik. Jézus maga "Isten evangéliuma", az Isten által nekünk küldött jó hír. Jézus fellépésével, szavaiban és tetteiben hirdetett üzenet révén Isten országa jött el hozzánk. Jézus közöttünk van, tehát Isten országa is.

Ebből a nézőpontból szemlélve Jézus az első emberhalász. De nem merev hittételek keménységével, kíméletlenségével és szeretetlenségével keríti hatalmába az embereket, hanem az Atya, és saját személyének jóságosságával és odafordulásával. Ezáltal válik kényszer helyett örömhírré megtérésre és bűnbánatra való felhívása amellyel egyértelműen a régi próféták sorába áll. Megtérsni azt jelenti, hogy hiszünk az evangéliumban és előítéletek nélkül követjük Isten hívását.

Erre a hívásra hallgatni és ezt követni pontosan az ellentétét jelenti, mint mereven alkalmazkodni a hittételekhez: ha egy társadalmi rendszer egy szempontja tölt ki egy vallást – és csak ennyi –, akkor az nem, vagy alig érinti meg az egyének konkrét életét. Ha valaki becsületes és nyitott, akkor Jézus hívása mellett nem lehet elkoptatott mellébeszéléssel és felületes törvény teljesítéssel mellébeszéléssel elcsalinkázni. Milyen mélyen hagyjuk, hogy a megtérésre és hitre való hívás behatoljon életünkbe?

"Uram, ne hagyj, hogy lemaradjunk, ha Te továbbmész. Isten országáról mondott szavaidból kegyes szóvirágokat gyártottunk. Tisztítsd meg, hogy visszanyerje régi erejét, hogy a hit új tetteire sarkalljon, amelyeket Isten akar velünk és általunk tenni." (T. Brüggenmann)